

50 ΧΡΟΝΙΑ ΑΤΤΙΛΑΣ. ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΙ;

Όποιο άτομο, όποια οικογένεια, όποιο Κράτος, όποιο Έθνος, δεν διδάσκεται από τα λάθη του παρελθόντος και από τα μαθήματα της ιστορίας, είναι βέβαιο ότι θα τα επαναλάβει και ίσως κατά τραγικό τρόπο («Μάλλον πεφόβημαι τας οικείας ημών αμαρτίας ή τας των εναντίων διανοίας» ΠΕΡΙΚΛΗΣ).

Η Κυπριακή τραγωδία του 1974 είναι η επανάληψη πολλών σφαλμάτων του παρελθόντος, σχετικά με την τύχη του νησιού. Κορυφαίο θα έλεγα η απόσυρση της Μεραρχίας το 1967. Και αυτό έγινε από «ειδικούς» περί την άμυνα, στρατιωτικούς της απριλιανής χούντας. Από τους επόμενους «ειδικούς», τον Ιωαννίδη και την παρέα του, που με εγκληματική ελαφρότητα, πίστευαν πρακτορίσκους των ειδικών επιχειρήσεων των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών και του Κίσινγκερ, ανοίχτηκε η κερκόπορτα της Κύπρου. Πραγματοποίησαν το λάθος που κάνει η Αρκούδα όταν με μεγάλη βουλιμία ορμά να φάει το μέλι στην κυψέλη, χωρίς να υπολογίσει τα κεντριά των μελισσών.

Δεν φτάνει που με το πραξικόπημα κατά του εκλεγμένου Προέδρου Μακαρίου, έδωσαν το πολιτικό έρισμα στην Τουρκία για επέμβαση, δεν φρόντισαν ούτε στο ελάχιστο, την άμυνα του νησιού σε πιθανή αντίδραση της τρίτης «προστάτιδος». Είτε ηλίθιοι, είτε ανίκανοι, παρέδωσαν το 38% του νησιού και αιχμαλώτισαν το υπόλοιπο. Μόνο με τις δυνάμεις του νησιού, κατάλληλα οργανωμένες από ηγεσία με εθνικό φρόνημα, οι Τ.Ε.Δ. δεν θα έκαναν περίπατο τον Ιούλιο του 1974. Αν δε, η Ελληνική Π.Α. πρόσβαλλε με δύο τετράδες F-4 τα αποβατικά, που έπλεαν με 6 ν.μ. την ώρα, στην Κερύνεια, κατά την διαδικασία της απόβασης ή και πριν από αυτήν, η όλη επιχείρηση θα αποσυντονιζόταν δίνοντας χρόνο, ίσως, σε κάποιους «αρμόδιους» να σκεφτούν τι ακριβώς συμβαίνει.

Κάποιες μικρές δυνάμεις, με ήρωες Αξιωματικούς, Υπαξιωματικούς και Στρατιώτες (ΕΛΔΥΚ, 31, 33 Μ.Κ.) τίμησαν τον όρκο τους. Ο Λοχαγός Νικόλαος Κατούντας έδωσε τη ζωή του, όπως και τόσοι άλλοι, προσπαθώντας να καλύψουν την τραγική απουσία της ανίκανης χουντικής στρατιωτικής ηγεσίας.

Αυτά έγιναν, είναι ιστορία. Η τουρκική «νίκη» συνεχίζει τα αποτελέσματά της εδώ και 50 χρόνια. Αυτό είναι το τελικό αποτέλεσμα; Η Κύπρος συνεχίζει να είναι μακριά, λόγω γεωγραφικών δεδομένων; Η γειτνίαση με την αναθεωρητική Τουρκία δεν είναι ούτε «καταδίκη», ούτε «αιχμαλωσία», κατά τον Βύρωνα Θεοδωρόπουλο («Οι Τούρκοι και Εμείς»). Οι λέξεις αυτές, λέει, υποδηλώνουν εγκαρτέρηση λόγω αδράνειας, ενώ ο ελληνικός στόχος πρέπει να είναι η «αναζήτηση μίας πολιτικής η οποία θα επιτρέψει, χωρίς φόβους και κινδύνους, την συνύπαρξη των δύο λαών». Υπάρχει μόνο μία «μικρή λεπτομέρεια», κατά τη γνώμη μου. Την πολιτική αυτή, για να γίνει πράξη με αποτελέσματα, πρέπει να την αποδέχονται και τα δύο μέρη.

Ο Τιμ Μάρσαλ έγραψε ένα βιβλίο, μετά από μεγάλη δημοσιογραφική εμπειρία σε διάφορους σύγχρονους πολέμους, με τίτλο: «Αιχμάλωτοι της Γεωγραφίας». Υπάρχει διέξοδος από αυτή την αιχμαλωσία; Ο Κόλιν Γκρέι, βρετανός καθηγητής,

σημειώνει ότι: «...το γεωγραφικό περιβάλλον δεν είναι παρά το σκηνικό». Φυσικά αν αγνοήσεις τα γεωγραφικά δεδομένα αυτά θα σε τιμωρήσουν. Και ο ίδιος ο καθηγητής λέει πως «...η τεχνολογική πρόοδος μπορεί να βοηθήσει κάποια κράτη να απεγκλωβιστούν από τα γεωγραφικά δεσμά και να αλλάξουν τους όρους του παιχνιδιού».

Θεωρώ ότι ο πολιτικός στόχος του Ελληνισμού, σε σχέση με το κυπριακό θέμα, είναι η μετατροπή της κατοχής του 38% της Κύπρου από τις Τ.Ε.Δ., από στρατηγικό μειονέκτημα σε δικό μας πλεονέκτημα. Δηλαδή σε βασικό στοιχείο εξαναγκασμού και πίεσης της Τουρκίας για αποδοχή μιας βιώσιμης λύσης, σύμφωνης με τις αποφάσεις του ΟΗΕ. Ο σχεδιασμός προς τούτο, δεν μπορεί παρά να έχει δύο βραχίονες δράσης. Τον πολιτικό, διπλωματικό προς τα κατάλληλα φόρα και αυτόν της δόμησης της κατάλληλης, της αναγκαίας και ικανής στρατιωτικής ισχύος σε Ελλάδα και Κύπρο. Αυτός ο πολιτικός στόχος έχει ένα βασικό προαπαιτούμενο. Την αποδοχή και την δέσμευση σε αυτόν όλων των πολιτικών ηγεσιών των δύο κέντρων του Ελληνισμού. Χωρίς πίστη και εμμονή στον στόχο, τίποτα δεν επιτυγχάνεται.

Το ΝΑΤΟ, η Ε.Ε. και γενικά ο δημοκρατικός δυτικός κόσμος, που ισχυρίζεται ότι πιστεύει στο διεθνές δίκαιο, έχει αποδεχθεί, εδώ και 50 χρόνια, την εισβολή και κατοχή από την Τουρκία του 38% της Κυπριακής Δημοκρατίας. Την θεωρούν μία αναγκαστική πραγματικότητα που δημιούργησαν τα όπλα. Η Βρετανία, προστάτιδα δύναμη και αυτή της κυπριακής ανεξαρτησίας, όχι μόνο έχει αδρανήσει από το 1974, αλλά αδιαφορεί για τις ευθύνες της. Η Ελλάδα και η Κύπρος αγωνίζονται μόνες, πιεζόμενες από εχθρούς και «φίλους» να δεχθούν, μέσα από διάφορα σχέδια, τα τετελεσμένα.

Η Ρωσία, πριν δύο χρόνια, εισέβαλε στην Ουκρανία, αφού πρώτα είχε εξασφαλίσει την Κριμαία. Το ΝΑΤΟ, η Ε.Ε. και γενικά ο δυτικός κόσμος αφυπνίστηκαν και αντέδρασαν. Το ΝΑΤΟ στο σύνολο του δεν αναγνωρίζει την ρωσική προσάρτηση της Κριμαίας, ούτε την κατοχή της ανατολικής Ουκρανίας. Στην Κύπρο γιατί το έχει αποδεχθεί 50 χρόνια τώρα; «Ο Κίσινγκερ μπορεί να ήταν ο “κακός” της υπόθεσης, όμως η σημερινή σιωπηλή ανοχή της Ευρώπης, των ΗΠΑ και του ΟΗΕ, υποδηλώνει ότι το πέρασμα του χρόνου και η επιμονή ενός εισβολέα έχουν μεγαλύτερη σημασία από την ηθική καθαρότητα και το διεθνές δίκαιο»*. Η Κύπρος και η Ουκρανία είναι χώρες της Ευρώπης χωρίς να είναι μέλη του ΝΑΤΟ. Γιατί αυτή η διαφορετική στάση; Δεν είναι δυνατόν να αγανακτείς για τις ενέργειες της Ρωσίας και να αναλαμβάνεις ισχυρά πρακτικά μέτρα και να αγνοείς τον δικό σου εισβολέα*. Γιατί να κάνει πίσω η Ρωσία όταν βλέπει ότι η Τουρκία, 50 χρόνια τώρα, δεν έπαθε τίποτα, αντίθετα εξοπλίζεται από την Δύση και από την Ρωσία, χωρίς να συμμετέχει στα μέτρα εναντίον της; Η Ευρώπη και οι ΗΠΑ φιλοξενούν γραφεία της αυτό-ανακηρυχθείσης «Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου» και επιτρέπουν σοβαρές διευκολύνσεις στο εμπόριο μαζί της*. Ο Μπάιντεν έχει δίκιο όταν λέει ότι η Ουκρανία είναι σημαντική, όμως η αντίσταση στα ιμπεριαλιστικά σχέδια ενός γείτονα θα πρέπει να είναι ο κανόνας και όχι η εξαίρεση. Δεν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ της ρωσικής και της τουρκικής

επιθετικότητας στην Ευρώπη. Είναι καιρός αυτό να αντανακλάται στην δυτική πολιτική*.

Επειδή η Τουρκία, διαχρονικά, σέβεται και μετράει, πρώτα από όλα, την στρατιωτική ισχύ, αυτός ο δεύτερος βραχίονας του πολιτικού σχεδιασμού Ελλάδος - Κύπρου, θα είναι ιδιαίτερης και αποφασιστικής σημασίας. Τα δύο κέντρα του ελληνισμού, χωρίς να μπούν σε μία κούρσα εξοπλισμών, να μελετήσουν και να επικεντρωθούν σε δύο στόχους εκμεταλευόμενοι όλο το εύρος της σύγχρονης αμυντικής τεχνολογίας. Πρώτον την ελαχιστοποίηση των τουρκικών δυνατοτήτων υποστήριξης από Τουρκία των δυνάμεων τους επί της νήσου και δεύτερον την αδρανοποίηση αυτών των δυνάμεων με σύγχρονα μέσα άμυνας από εδάφους, θαλάσσης και αέρος.

Η Ελλάδα με τον αεροπορικό και ναυτικό προγραμματισμό της, σε λίγα χρόνια, θα έχει την δυνατότητα να κάνει πράξη την άποψη του Κόλιν Γκρέι, που αναφέραμε πάρα πάνω για «...αλλαγή των όρων του παιχνιδιού». Ιδιαίτερα αν καλύψει και την ανάγκη για ανεφοδιασμό στον αέρα. Αυτό σημαίνει ότι ο πρώτος στόχος βαίνει προς υλοποίηση. Η Κυπριακή Δημοκρατία έχει ακόμα πολλά να κάνει για τον δεύτερο στόχο, που με την ολοκλήρωση του, θα επιτρέψει στον ελληνισμό να απαιτεί, προβάλλοντας το σύνολο της ισχύος του, από τον ΟΗΕ, το ΝΑΤΟ, την Ε.Ε. και τις ΗΠΑ, ίση μεταχείριση, όπως προς την Ουκρανία και την εφαρμογή των αποφάσεων του πρώτου.

Αντιπρόεδρος (Ι) ε.α. Ευάγγελος Γεωργούσης
Επίτιμος Δκτης Δ.Α.Ε.
Αντιπρόεδρος ΣΕΕΘΑ
Μέλος ΔΣ ΕΛΙΑΜΕΠ

* «Καθημερινή» 24/3/24. Μάικλ Ρούμπιν, Δντης ανάλυσης πολιτικής στο Middle East Forum και ανώτερος συνεργάτης στο Ινστιτούτο American Enterprise.